

Daniels bok - Nummer femtiseks

Å avdekke mysteriet i Åpenbaringen 17: Den endelige profetien om den store skjøgen og dyret

Jeff Pippenger
2024-01-20

Den siste fremstillingen av rikene i Bibelens profetier finnes i Åpenbaringen kapittel sytten. I dette kapitlet, i vers tre, blir Johannes ført ut i «ørkenen», for at engelen skal vise Johannes dommen over den «store skjøgen» i profetien, hun som sitter ved «mange vann» og som drev «hor» med «jordens konger».

Og en av de sju englene som hadde de sju skålene, kom og talte med meg og sa til meg: Kom hit; jeg vil vise deg dommen over den store skjøgen, hun som sitter ved mange vann, hun som jordens konger har drevet hor med, og som jordens innbyggere er blitt drukne av vinen fra hennes hor. Og han førte meg i ånden ut i ørkenen; og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr, fullt av bespottelige navn, med sju hoder og ti horn. Åpenbaringen 17:1–3.

Ved Johannes' egne ord representerer «ørkenen» de ett tusen to hundre og seksti år med pavelig herredømme fra året 538 og frem til endetiden i 1798.

Og kvinnen flyktet ut i ørkenen, hvor hun har et sted gjort i stand av Gud, for at de der skulle fø henne i ett tusen to hundre og seksti dager. ... Og kvinnen ble gitt den store ørns to vinger, for at hun kunne fly ut i ørkenen, til sitt sted, hvor hun blir nært en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens åsyn. Åpenbaringen 12:6, 14.

I Ånden ble Johannes ført inn i de tolv hundre og seksti år med pavelig herredømme. Disse årene var blitt forbildet ved de tre og et halvt år med tørke i historien om Jesabel, Ahab og Elia. Disse årene skulle fortsette inntil pavedømmet fikk sitt dødelige sår i 1798, for dette var blitt «fastsatt» til å skje ved avslutningen av den første harmen, som var slutten på den krig som ble ført mot helligdommen og hæren gjennom de to ødeleggende maktene hedenskapet og pavedømmet. Alle disse kjensgjerningene er blitt framlagt i nylig publiserte artikler.

Den «store skjøge» er Jesajas skjøge i Tyrus, som skulle bli glemt i sytti symbolske år, som var «én konges dager». De forente staters historie er historien om de symbolske sytti årene, som var blitt forutskygget ved de sytti årene i fangenskap under Babylons herredømme, det første riket i Bibelens profeti. I løpet av denne historien skulle den store skjøgen i Tyrus bli glemt. Ved slutten av denne historien skulle hun bli husket og på ny gå fram og synge sine sanger, og således drive hor med jordens konger. Johannes ble i ånden ført inn i pavemaktens historie for å se dommen over pavemakten. Dommen over en prestedatter som drev hor, var at hun skulle brennes med ild.

Og enhver prests datter, dersom hun vanhelliger seg ved å drive hor, vanhelliger hun sin far; hun skal brennes med ild. 3 Mosebok 21,9.

I synet av dommen over den store skjøgen, som ble gitt Johannes av en av englene som tømte ut en av de sju siste plagene, var det at hun ble brent opp med ild.

Og de ti horn som du så på dyret, disse skal hate skjøgen og gjøre henne øde og naken, og ete hennes kjøtt og brenne henne med ild. Åpenbaringen 17:16.

Vannene som den store skjøgen sitter over, er verdens folk, som skal bringes under hennes myndighet når De forente stater forfører hele verden til å tilbe dyret, som også er den store skjøgen. De forente stater blir da den fremste kongen blant de ti kongene som er framstilt i profetien i Åpenbaringen sytten, og i denne framstillingen representerer De forente stater den første kongen som driver hor med skjøgen, selv om hun siden skal fullbyrde denne handlingen med alle kongene.

Den første kongen av mange konger er representert ved Akab, som var gift med den store skjøgen, som er framstilt som Jesabel i menigheten i Tyatira. Dommen over Jesabel (den store skjøgen) fullbyrdes av de ti kongene, som vil bli tvunget inn i en allianse mellom kirke og stat ved De forente staters makt. Disse kongene vil samtykke i å la pavedømmet herske over verden (sitte på vannene), til tross for sitt hat mot skjøgen.

Og de ti horn som du så, er ti konger, som ennå ikke har fått noe rike; men de får myndighet som konger én time sammen med dyret. Disse har ett sinn, og de gir sin makt og styrke til dyret. Disse skal føre krig mot Lammet, og Lammet skal seire over dem; for han er herrers Herre og kongers Konge; og de som er med ham, er kalte og utvalgte og trofaste. Og han sier til meg: De vann som du så, der skjøgen sitter, er folk og skarer og folkeslag og tungemål. Og de ti horn som du så på dyret, disse skal hate skjøgen og gjøre henne øde og naken, og de skal ete hennes kjøtt og brenne henne opp med ild. For Gud har lagt det i deres hjerter å fullbyrde hans vilje, og å være enige, og gi sitt rike til dyret, inntil Guds ord er blitt oppfylt. Og kvinnen som du så, er den store by, som har kongedømme over jordens konger. Åpenbaringen 17:12–18.

De «ti kongene» (De forente nasjoner) hater i virkeligheten pavedømmet, men tvinges av omstendighetene til å overgi sitt kortvarige rike til den pavelige makt i et fåfengt håp om å frelse verden fra dens tiltagende ulykker. Når de innser hennes bedrag, blir de redskapet til å brenne henne med ild til oppfyllelse av loven i Tredje Mosebok.

De «ti konger» «fører krig mot Lammet» gjennom den forfølgelsen de bringer over Guds folk i endetiden.

Hvorfor larmer hedningefolkene, og folkene tenker ut tomhet? Jordens konger reiser seg, og fyrstene rådslår sammen mot Herren og mot hans salvede og sier: La oss sprengte deres bånd og kaste deres rep av oss. Han som troner i himmelen, ler; Herren spotter dem. Så taler han til dem i sin vrede og forferder dem i sin brennende harme. Salmene 2:1–5.

Forfølgelsen som jordens konger fullbyrder for pavedømmet, ble også utøvd mot Kristus på korset.

som ved din tjener Davids munn har sagt: Hvorfor raste hedningene, og hvorfor grunnet folkene på fåfengte ting? Jordens konger reiste seg, og fyrstene samlet seg til ett mot Herren og mot hans Salvede. For i sannhet, mot ditt hellige barn Jesus, som du salvet, samlet både

Herodes og Pontius Pilatus seg, sammen med hedningene og Israels folk, for å gjøre alt det som din hånd og ditt råd på forhånd hadde fastsatt skulle skje. Apostlenes gjerninger 4:25–28.

«Jordens konger» som reiste seg mot Kristus ved hans korsfestelse, representerer de «ti kongene» i Åpenbaringen sytten som på ny fører krig mot Lammet ved å forfølge hans folk. Ved korset var disse kongene «de ugudeliges forsamling» som «omringet» Kristus, og som gjør det samme igjen med hans folk i de siste dager.

For hunder har omgitt meg; de ugudeliges forsamling har omsluttet meg; de har gjennomført mine hender og mine føtter. Jeg kan telle alle mine ben; de ser på meg og stirrer på meg. De deler mine klær mellom seg og kaster lodd om min kjortel. Salmene 22:16–18.

De ti kongene, som bringer dom over den store skjøgen, brenner henne opp med ild, for hun er en skjøge som bekjenner å være en prestedatter. Disse kongene blir også framstilt som «hunder», og de ti kongene skal ikke bare brenne den store skjøgen opp med ild, men også «ete hennes kjøtt». Jesabels død kom i stand da hun ble kastet ned fra muren og knust mot jorden, og deretter kom hundene og åt hennes kjøtt.

Da Jehu kom til Jisre'el, fikk Jesabel høre det; og hun malte sitt ansikt, stelte sitt hår og så ut gjennom vinduet. Og idet Jehu kjørte inn gjennom porten, sa hun: «Gikk det vel for Simri, han som slo sin herre i hjel?» Da løftet han ansiktet opp mot vinduet og sa: «Hvem holder med meg? Hvem?» Og to eller tre hoffmenn så ut til ham. Og han sa: «Kast henne ned!» Så kastet de henne ned; og noe av hennes blod sprutet på veggen og på hestene, og han trampet henne ned. Da han så var kommet inn, åt og drakk han, og sa: «Se nå til denne forbannede kvinnen og gravlegg henne; for hun er en kongedatter.» Og de gikk for å gravlegge henne; men de fant ikke mer av henne enn hodeskallen og føttene og håndflatene. Derfor kom de tilbake og fortalte ham det. Og han sa: «Dette er Herrens ord, som han talte ved sin tjener Elia fra Tisjbe, da han sa: På marken i Jisre'el skal hundene ete Jesabels kjøtt. Og Jesabels døde legeme skal bli som gjødsel på marken i Jisre'el, så ingen skal kunne si: Dette er Jesabel.» 2 Kong 9:30–37.

De ti kongene, som er De forente nasjoner, og hvis fremste konge er De forente stater, skal bringe dom over pavedømmet ved å brenne henne med ild og ete hennes kjøtt. Denne dommen er det engelen kom for å vise Johannes, og for å gjøre det førte han Johannes inn i ørkenens historie, men ikke ganske enkelt til et vilkårlig punkt i ørkenens historie, men til selve slutten av perioden. Det er tydelig at Johannes ble plassert ved slutten av de tolv hundre og seksti år, for da han ser kvinnen, var hun allerede drukken av forfølgelsens blod og allerede identifisert som skjøgenes mor.

Så førte han meg bort i ånden ut i ørkenen; og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr, fullt av gudsbespottelige navn, med sju hoder og ti horn. Og kvinnen var kledd i purpur og skarlagen, og prydet med gull og kostbare steiner og perler, og i sin hånd hadde hun et gullbeger fullt av styggedommer og urenheten ved hennes hor. Og på hennes panne var det skrevet et navn: MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MOREN TIL SKJØGERNE OG TIL JORDENS STYGGEDOMMER. Og jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og av Jesu martyrs blod; og da jeg så henne, undret jeg meg med stor undring. Åpenbaringen 17:3–6.

Skjøgen i Tyrus, som også er den «store skjøge» som fremstilles i Åpenbaringen sytten, skulle bli glemmt inntil den tid da hun igjen skulle synge sine sanger og drive hor med jordens konger.

Enhver anerkjent ordbok som ble utgitt før 1950, fastslår at kvinnen kledd i skarlagen i Åpenbaringen sytten er et symbol på den romersk-katolske kirke, men i dag mener verden at den katolske kirke er en kristen kirke. Verden har glemt hvem hun virkelig er.

Da Johannes så henne, var forfølgelsen i den mørke middelalder ved sin avslutning, for hun var allerede drukken av de helliges blod. Det naturlige illustrerer det åndelige, og et menneske blir beruset etter at det har drukket, ikke før.

Protestantene som brøt med katolisismen århundrer før 1798, hadde allerede begynt sin reise tilbake til det katolske fellesskap innen 1798, for hun ble identifisert som «SKJØGENES MOR». Da Johannes så henne og undret seg, hadde de kirkene som tidligere hadde skilt seg fra hennes fellesskap, allerede vendt tilbake. Slik ble Johannes ført frem til 1798, da den store skjøgen allerede hadde myrdet millioner av kristne, og da hun allerede hadde forført de tidligere protestantiske kirkene til å godta hennes formastelige påstand om at hun var kirkens overhode, slik Justinian hadde identifisert henne i året 533.

Fra det profetiske utsiktspunktet i 1798 fremstilte engelen deretter for Johannes den siste framstillingen av rikene i Bibelens profeti.

Og engelen sa til meg: Hvorfor undret du deg? Jeg vil fortelle deg hemmeligheten om kvinnen og om dyret som bærer henne, og som har de sju hodene og de ti hornene. Dyret som du så, var, og er ikke, og skal stige opp av avgrunnen og gå til fortapelse; og de som bor på jorden, hvis navn ikke er skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, skal undre seg når de ser dyret som var, og ikke er, og likevel er. Og her er den forstand som har visdom. De sju hodene er sju fjell, som kvinnen sitter på. Og det er sju konger: fem er falt, og én er, og den andre er ennå ikke kommet; og når han kommer, må han bli værende en kort stund. Og dyret som var, og ikke er, han er selv den åttende, og er av de sju, og går til fortapelse. Og de ti hornene som du så, er ti konger, som ennå ikke har fått noe rike; men de får makt som konger én time sammen med dyret. Åpenbaringen 17:7–12.

Et dyr er et rike i Bibelens profeti, slik det lett kan identifiseres i Daniels bok, kapittel sju og åtte, og den hemmeligheten engelen framlegger for Johannes, er hemmeligheten om dyret og kvinnen som sitter på dyret. Kvinnen på dyret er den store skjøgen som driver hor med jordens konger. Hun er Jesabel, og hennes mann er Akab.

Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød. 1. Mosebok 2:24.

En mann er en mann, og en kvinne er en kvinne, men sammen er de ett kjød. Dyrets mysterium er at det er en kombinasjon av kirke og stat, kombinasjonen av kvinne (kirke) og dyr (konger) som er ett rike, og som består av to deler. Statskunst og kirkekunst forent, med kvinnen som den styrende part i forholdet, er «dyrets bilde». Johannes får se kvinnen bli båret av dyret, for det er hun som har herredømmet i forholdet.

Og kvinnen som du så, er den store stad som har kongedømme over jordens konger.
Åpenbaringen 17:18.

Dyret og kvinnen utgjør sammen ett rike (ett kjød), men engelen understreker den store skjøgens forhold til jordens konger. «Dyret som» «var, og ikke er», som «skal stige opp av avgrunnen og gå til fortapelse», og som «de som bor på jorden, skal undre seg over», er pavedømmet når den store skjøgens dødelige sår blir lagt. Hun «var» det femte riket i Bibelens profeti, men det var «fastsatt» at hun skulle få et dødelig sår i 1798.

Da Johannes i ånden ble ført frem til 1798, var hun «ikke» et dyr; og «dog», når hennes dødelige sår leges ved slutten av de sytti symbolske år som avsluttes ved den snart kommende søndagsloven, «er» hun igjen levende, synger sine sanger, driver hor og myrder kristne.

Kapittel sytten er den siste fremstillingen av rikene i Bibelens profeti, og som sådan må det stemme overens med den første omtalen av rikene i Bibelens profeti. Den første omtalen av disse rikene finnes i Daniel kapittel to, som er fremstilt på begge de tavlene som var en oppfyllelse av Habakkuks befaling om å skrive synet og gjøre det tydelig på tavler.

Millerittene hadde rett i sin forståelse av Daniels riker i Bibelens profetier slik de fremstilles i kapittel to, sju og åtte, men deres forståelse var ufullstendig. Millers juveler i Daniel kapittel to skinner ti ganger klarere i de siste dager, for det er erkjent at de ikke bare identifiserer den første henvisningen til rikene i Bibelens profetier, men også den første henvisningen i åpenbaringen om at den åttende er av de sju. Jesus fremstiller alltid enden på en ting ved begynnelsen på en ting.

Alle profetene taler om de siste dager, og Johannes identifiserer i Åpenbaringen sytten det siste jordiske riket når han fremstiller «dyret som» «var, og ikke er, og skal stige opp av avgrunnen og gå fortapt.» Dyret stiger opp av «avgrunnen», som er et symbol på en «ny manifestasjon av satanisk makt.»

«'Når de skal ha fullført [holder på å fullføre] sitt vitnesbyrd.' Den perioden da de to vitnene skulle profetere kledd i sekkestrie, endte i 1798. Idet de nærmet seg avslutningen av sitt arbeid i ubemerkethet, skulle det føres krig mot dem av den makt som fremstilles som 'dyret som stiger opp av avgrunnen'. I mange av Europas nasjoner hadde de maktene som hersket i kirke og stat, i århundrer vært kontrollert av Satan gjennom pavedømmets mellomkomst. Men her føres en ny manifestasjon av satanisk makt frem for vårt blikk.» The Great Controversy, 268.

Noen av teologene vil hevde at fordi «dyret som stiger opp av avgrunnen» i Åpenbaringen elleve i avsnittet blir identifisert som ateismen under den franske revolusjon, så er uttrykket «avgrunnen» et symbol på ateisme. Men islam steg opp av «avgrunnen» i Åpenbaringen ni, og islam er ikke ateisme. Avgrunnen representerer en satanisk manifestasjon.

«Jeg fortalte ham at Herren hadde vist meg i et syn at mesmerismen var fra Djevelen, fra avgrunnen, og at den snart ville fare dit, sammen med dem som fortsatte å bruke den.» Review and Herald, 21. juli 1851.

Noe fra «Djevelen» er noe fra «avgrunnen». I Åpenbaringen sytten er dyret som stiger opp av avgrunnen, den makten som går fortapt, og som de hvis navn ikke er skrevet i boken, skal undre

seg over og følge etter. «Fortapelse» betyr evig fordømmelse og fremstilles i Åpenbaringen som «ildsjøen», som er stedet dyret blir kastet i.

Og dyret ble grepet, og med det den falske profeten, han som gjorde tegn for dets øyne, og ved disse forførte dem som hadde tatt dyrets merke, og dem som tilbad dets bilde. Disse to ble begge kastet levende i ildsjøen som brenner med svovel. Åpenbaringen 19:20.

I kapittel tretten blir det første dyret som stiger opp av havet, og som søster White direkte identifiserer som pavedømmet, identifisert. I dette avsnittet undrer hele verden seg over det pavelige dyret.

Og jeg så ett av dets hoder som om det var såret til døde; og dets dødelige sår ble lagt: og all verden undret seg etter dyret. Åpenbaringen 13:13.

Dyret i Åpenbaringen sytten, som «de som bor på jorden, skal undre seg» over, er den endelige manifestasjon av satanisk makt som finner sted når pavedømmets dødelige sår leges ved den snart kommende søndagsloven. Hvert profetisk kjennetegn ved kvinnen og dyret som hun rir på i kapittel sytten, identifiserer Romerkirken, slik også ordbøkene utgitt før 1950 identifiserte.

Dyret i Åpenbaringen sytten er et symbol på forbindelsen mellom kirke og stat, som er dyrets bilde. Dyret med sju hoder og ti horn er riket som består av de ti kongene (De forente nasjoner), som kvinnen sitter på og hersker over. Kvinnen er pavedømmet, som blir identifisert som Babylon, den store, mor til skjøgene. Etter at symbolene er identifisert, kan vi vende tilbake til 1798, det punktet i historien som Johannes ble ført til for å motta den siste framstillingen av rikene i Bibelens profeti.

Vi skal behandle disse rikene, og deres framstilling i Daniel kapittel to, i den neste artikkelen.

«Hver nasjon som har trådt frem på handlingens scene, har fått tillatelse til å innta sin plass på jorden, for at det skulle bli sett om den ville oppfylle hensikten til «Vekteren og den Hellige». Profetien har fulgt oppgangen og fallet til verdens store imperier—Babylon, Medo-Persia, Hellas og Roma. Med hver av disse, som med nasjoner av mindre makt, gjentok historien seg. Hver hadde sin prøvetid, hver sviktet, dens herlighet bleknet, dens makt forsvant, og dens plass ble inntatt av en annen.»

«Mens folkeslagene forkastet Guds prinsipper og ved denne forkastelsen tilveiebrakte sin egen undergang, var det likevel åpenbart at den guddommelige, styrende hensikt virket gjennom alle deres bevegelser.» Education, 177.